

О ти, що втомленим даруєш добрі ліки,  
Що ллєш у темряву свій дорогий бальзам,  
Легкими пучками склепляючи повіки,  
Затінуючи їх блаженним забуттям!  
О заспокійнику! Як хочеш, на півслові  
Перепини цей гімн і зір мені зімкни,  
А ні — діжди кінця, і потім пурпурові  
Виклечуй маками навколо мене сни.

Від дня рятуй мене, що не дає очам  
Замгнути, сяючи стражденно в узголов'ї!  
Рятуй від совісті, що у моїм кутку  
Все риє, наче кріт, свій хід, давно початий,  
Ключ бистро поверни у змащенім замку,  
Душі принишклої шкатулу запечатай.